

**D. Marcvs Evangelista. Rodolphi Gvaltheri Tigurini in
Euangelium Iesu Christi secundum Marcum Homiliæ
CXXXIX.**

Gwalther, Rudolf

[S.l.], 1570

VD16 W 1048

Homilia VI. Et prædicabat, dicens: Venit is, qui fortior est me, post me:
cuius non sum idoneus ut procumbens solvam corrigiam calciamentorum.
Ego quidem baptizavi uos aqua, ille uerò baptizabit uos ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71833](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71833)

Ioannis & huius similibus exemplorum consideratione versetur, & in hoc simus fingit, ut de
mens annis temperantia & modestia additi, Deo seruiamus, & tandem in celis tranlati, edemus
bibamus ad mensam Iesu Christi, cui debetur benedictio, honor, gloria & potestas in aeternum. Amen

Et praedicabat, dicens: Venit is, qui fortior est me, post me: cuius non
sum idoneus ut procumbens solvam corrigiam calciamentorum. Ego
quidem baptizavi uos aqua, ille uero baptizabit uos spiritu sancto.

Argumentum
de Iesu pra-
sentis loci.

Quoniam Ioannes, ut Christi Iesu praecursor esset, diuinitus missus fuit, duo possumus
que inter docendum tractauit. Alterum est, quod hominum mentes penitentiis doctrina
Christum excipiendum preparauit. Alterum, quod de Christo testatus est, qualis ille agnoscat, quod
in illo queri debeat. De priori haecenus abunde dictum est. De secundo in presenti Marco agitur
Ioannis testimonium de Christo exponit. Qui locus eo diligentius considerari meretur, quod haec
ab omnibus quoque alijs Euangelistis commemorantur, hanc unam nimirum ob causam, quod
ueram Iesu Christi cognitionem tradunt, & de eiusdem seruis & eorumdem ministris ueritate
dicere docent.

Ocaso praesentis de Christo testimonij.
Luc. 3.
Ioan. 1.

Sed priusquam Ioannis uerba excutiamus, quae nam illi haec dicendi occasio fuerit, ridere
poter. Exprimi hanc Lucas hisce uerbis: Expectante autem populo, & cogitantibus omnibus
in uerbis suis de Ioanne, num ipse esset ille Christus, respondit Ioannes, dicens: Unus sum
qua baptizo, &c. Et alibi ex Hierosolymis inquisitores, sacerdotes & Leuitas, missos Iussu legum
qui quis esset sciscitarentur, quibus ille hisce uerbis & sui ministerij rationem reddidit, & Christi
testimonium tulit. Ergo peruersum populi Iudaici, augustinus de ipso sentiens, iudicium, locum
dicere cogit. Elucet hic, quae nam sit eorum, qui in publico aliquo munere versantur, conditio.
enim qui in publico adificant, diuersa vulgi iudicia subire & ferre coguntur. Ita omnibus eorum
vel in ecclesia vel republica versantur. Quod adeo uulgare est, ut ne Christus quidem communem
hanc sortem effugere potuerit. Id uero illos ad diligentiam excitare debet, ne cui iustam uel offendi-
culi, uel sinistri iudicij causam praebant.

Vulgi iudicium
de ministris ec-
clesiae.
Marc. 6.

Imprimis tamen obseruabis vulgi de Christi ministris iudicium, in quo nihil medijs reprobis
Aut enim insano laudis & honoris studio ad Deos usque euehit, quos homines scire debet, ut
odioso nimis eosdem in seclatur & deiecit. Nunc Messiam esse suspicantur, quem paulo post Iero-
solymis tyranni & incestu meretricis insidijs circumueniri & opprimi patiuntur. Ita Christum
regem facere instituunt, modo in Pilati conspectu impiissime abnegant. Experti sunt hoc ipsum
Ierosolymis Apostoli, quos primum ebrietatis insimulant, mox ob claudij sanati miraculum per
habere incipiunt. Eadem Pauli apud Lystrenses & Melicenses fuit conditio. Nec aliud experiri
qui rem publicam administrant, quos populi praecipis & stolidas leuitas uel nimis euehendo
spiritu inebriat, & ex bonis principibus tyrannos facit: uel oprime de republica meritis
qua occasione de gradu deiecit. Exempla habes in Saule & Dauide: sed infuit a eius generum
in sacris tum in prophanis historijs passim extant. Florum itaq; memores inter immodica
dia auream mediocritatem seruent. Laudibus quas sibi tribui audiunt, non offerantur. Prom-
ptis magnificis non confidant. Nec item subitis commoti vulgi furoribus consternerentur, sed in sua
eatione constantes, uni Deo se & suam functionem probare studeant, qui ijsdem premium liber-
simè rependet.

Verborum Io-
annis sensus.

His praemis, ad Ioannis uerba transsumus, quorum scopus ex ijs, quae paulo ante dixerunt
facile patet. Nam falso de se concepta vulgi opinioni occurrere, & omnes Christo uendicare
ruit, cuius praecursor esse debebat. Ita ergo dicere uidetur: Uideo uos tum doctrina mea uocantur
tum uita exemplo captos, aliquid de me sublimius cogitare, quasi promissus ille Saluator
erratis o boni. Quia enim aduersaria potestatis expugnatio & publica hominum redemptio
humanis fortiores requirit, nulli mortalium Messiae nomen debet tribui. Id uero post me uenit
ab aeternis

ab aeterno cum patre existens, aeternis temporum intervallis ante me fuerit. Christus is est verus Ioan. 3.
 Deus & homo, cui omnem potestatem Deus pater tribuit. Huic ergo omnem Messiae gloriam et an-
 nuntio, meo illa adeo indignum agnosco, ut ne corrigis quidem ipsius soluendis me sufficere fatear,
 illius minister cum mea tenuitate conferatur. Ego etenim ex Dei mandato aqua baptizo, id est,
 externi signi minister sum, nec praeter ea quicquam possum in animis hominum. Ille vero, de quo lo-
 quitur, baptizabit vos spiritu sancto, id est, ipsum spiritum vobis conferet, & per hunc ea in vestris
 animis operabitur, quae ad salutem vestram pertinent. Alibi ignem quoque nominat, nimirum ad
 illud respiciens, quod Christus spiritum sub ignis specie conculit, per quem illius effectus adombra-
 bat, purificationem nimirum a peccatis, regenerationem, hominis totius innovationem, ardens rerum
 celestium desiderium, industriam, agilitatem, & quaecumque alia sunt eius generis, &c.

Ita vero inter se & Christum discernens Ioannes, quale nostrum de ecclesiae ministerio iudicium
 esse debet, docet. Ego quidem (inquit) baptizavi vos aqua, ille vero baptizabit vos spiritu sancto
 & igne. Unde quidam inter Ioannis & Christi baptismum discernendi occasionem sumpserunt, quasi
 Ioannes non eiusdem baptismi cum Apostolis minister fuerit. Sed multis argumentis illorum error
 confutari potest, eodem maxime, quod Christus ipse non alio quam Ioannis baptismo tingi voluit. Aut
 ergo Ioannis baptismum eundem cum Christi & Apostolorum baptismum esse fateantur, aut Chri-
 stum non eodem nobiscum baptismum initiatum fuisse dicant. Ita vero ipsum Christum a nobis aliena-
 vunt, qui & circumcidi & baptizari voluit, ut se verum hominem esse, & eodem nobiscum sedere
 concineri doceret. Non igitur de externo Christi baptismo, sed illius effectu Ioannes hoc loco agit, in-
 ter, suum ministerium & Christum Iesum distinguit, sibi nimirum nihil praeter externam verbi &
 sacramenti administrationem, Christo autem universam gratiae & spiritus sancti operationem tri-
 buent. Ita vero generalem regulam praescribit, quam nos in ecclesiae ministerio observare decet, ut
 nimirum externum ministerium ab interna operatione discernamus, & hanc quidem agnoscamus
 esse Dei esse, qui suo spiritu in hominum animis agit, illud vero solum ad ministrum referamus.

Agnoscamus quidem scripturae locutiones, quibus ministri parturire, generare, peccata abluere &
 fidem confirmare dicuntur. Sed in illis simul Dei gratiam agnoscamus, qui ista ministris tribuit, non
 quod illa vere faciant propria sua virtute, sed quia verbi & spiritus ministri sunt. Vidit hoc probè
 Paulus, qui etsi ministerium suum aduersus amulos suos magnificè extollat, alibi tamen cum illis
 agit, qui ministris nimirum addicti erant, hanc ipsam Ioannis sententiam alijs verbis & similibus
 illustrat, dicens: Ego plantavi, Apollo rigavit, sed neque qui plantat, neque qui rigat est aliquid, sed
 qui dat incrementum, Deus. Quod igitur de verbi praedicatione Paulus, & de Baptismo Ioannes
 docet, hoc ipsum ad Caenam domini transferamus, in qua minister quidem domini panem & pocu-
 lam distribuit, at ipse dominus in se credentes sui corporis & sanguinis merito pacis & recreat ad
 vitam aeternam. Quam distinctionem si probè observemus, minus contentiosem erit in Ecclesia, &
 sua manebit ministerio dignitas, nec tamen ministris & externis symbolis ita inhaerebimus, ut quic-
 quam Dei & spiritus operationi derogetur.

In his autem simul observanda venit Ioannis modestia, qua & se & ministerium suum omnino
 depmit, & a vulgo oblatum sibi honorem rejicit, ut solius Christi gloria & auctoritas emineat. modestia.
 Accurrit huc qua de eodem apud Ioannem euangelistam cap. 1. & 3. legitur. Imitantur hunc quot-
 quot Christi spiritu animati, & fideles illius ministri sunt. Idem certe Petrum & Ioannem in Actis
 fuisse traditur, quando claudum ipsorum virtute aut pietate restitutum esse vulgus suspicabatur.
 Et Cornelium ad pedes suos prolapsum idem Petrus diligenter admonet, ne quid maius homine sibi
 tribuat. Paulus vero lapidari potius, quam diuinos honores sibi impendi voluit. Et idem Corinthio
 cum per suasionem, qua decepti a ministris quibusdam denominari volebant, graviter omnino refellit,
 & ad Baptiste exemplum ad ministros nihil praeter externum ministerium pertinere, Deo autem
 tantum fidei & salutis gloriam tribui debere docet, ut qui solus incrementum dare possit, & in ho-
 minum mentes solus potestatem habeat. Possem multa alia eius generis exempla recensere, quae bre-
 vitaris causa omitto. Interim tamen probè tenendam est, fideles Christi ministros, de quibus mo-
 do diximus, non inutili aut rustico pudore aut nimio modestiae studio de seipsis humiliter quam
 par sit, esse laeturos. Sed haec ita sentire & dicere iussit sanctus spiritus, & ipsa rei veritas monuit.

Quomodo de
 ministerio ec-
 clesiae iudicari
 debeat

Galat. 4.
 1. Cor. 4.
 Actor. 22. 14.

1. Cor. 3.

Acto. 3.

Acto. 10.
 Acto. 14.
 1. Cor. 1. 3.

Tanta enim est humana nature corruptio, ut si hominem nudum spectes, nihil invenias, quo se ipsum vel alios saluare possit. Et ut in semetipso nil nisi peccatum reperit, ita Dei misericordia, qui peccati poena est, passim occurrit, ad id ut sine caelum, sine terram spectes, omnes creaturas ad unum generi iratas esse videat. Eiusmodi ergo est nostra salutis negotium, ut humanas vires longinque peret, quando quoad nature nostre corruptionem, omnium hominum eadem est conditio, quanto diuissimi quidem semper agnouerunt, et ingenuè confessi sunt. Quare diuinam et infinitam esse potestatem, qui saluator noster esse velit. Quam in nemine alio inuenire licebit, praeterquam Iesu Christo qui coaeternus et consubstantialis Dei filius, iuxta aeternum patris decretum, pro eo tempore homo factus, peccata nostra expiauit, et euerso saeculo regno omnem potestatem in caelo et in terris. Resse ergo Ioannes solum hunc fortem illum agnoscat, qui saluator beatus, nec aliquam gloriae, quae ipsi debetur, partem sibi transcribi patitur. Haec vnum obseruare, qui hodie Diuis ea tribuunt, quae in Christo querenda esse, omnes scripturae docent, et nos Diuinae honoris hostiliter inuidere clamant, quando vni et soli Christo omnem nostrae salutis gloriam canamus. At qui Diuos pro electis Dei organis agnoscimus, quos illi demum reddunt, qui ad ipsorum fidem habent, et vna exemplum, quo illi nobis praeluxerunt, imitantur. Nos vero Christi Iesu hostes dicere poteramus illos ipsos, qui illius gloriam in creaturas transferunt, nec ad unum propheta clamantem: Ego Dominus, hoc est nomen meum, et gloriam meam alteri non dabo, Isae 42.

Matth. 18.

II. Fidelium dignitas.

Matth. 11.

Ioan. 15.

Matth. 24. 25.

1. Cor. 4

III. Vnde ueri fideles agnoscentur.

Roman. 8.

Præterea elucet hoc loco, quanta sit fidelium dignitas, à quibus fidei et charitatis officia constituta sunt. Ioannes inter natos mulierum Christo teste maximus habetur. Idem tamen uulgatae gentitatis naturam indignus est, qui Christi corrigiam soluat. Vt enim nostra officia Christiani opus habet, ita nostra ipsorum conditio longe inferior est, quam ut coram illius matris uocari, et subsistere possit. Idem tamen ille eos qui in se credunt, in eam dignitatem subleuare, non seruorum modo, sed amicorum loco habeat, et ab iisdem ali, restitui et visitari uult, non sui et mysteriorum ipsius eisdem dispensatores constituit. O admirabilem bonitatem, in eadem generatione utinam diligentius uersarentur, qui hodie Christum turpiter negant, ut inter praecipua huius mundi aulicos aliquem dignitatis locum obtinere possint. Qui etsi in mundo eximij habitare ferè tamen infelicem sortiuntur exitum. At qui Christo seruiunt, mortalium quidem abiectione sunt in hoc seculo, tandem uero in beatorum sedes translati, aeternum cum Christo regnabunt. Ioan. 12. 14. 17. &c.

Postremo communi omnium institutioni seruit, quod de Christo Ioannes dicit. Si enim illi igne et igne baptizati, soli illi uerig, uera Christi membra et cultores erunt, qui ad hanc modum baptizati, id est, per spiritum regenerati, et eiusdem donis instructi, sancto illo et eli diuini igne purgantur. Nec enim spiritum suum in se credentibus Christus deseri patitur, quem nisi habeant, non Christi non erunt. At efficax est Christi spiritus, nec suas uires celare solet, quibus uires illius Dei inflammant et in fidei obedientiam sibi uendicat, quorum animis semel infusus fuerit. Et non secro meminerint, qui Christum nunquam non in ore habent, cum interim nulla in illis spiritus Christi semilla luceat. Feruent quidem plerique in mundi et peccati studijs, at in ijs, quae ad Dei gloriam et publicam ecclesiae salutem faciunt, totum frigent, et ita se à Christo alienissimos esse reputant. Non strum fuerit, Deum patrem assiduè precibus sollicitare, ut suo spiritu inflammatus in regnum dirigat, et eius heredes faciat cum filio suo Iesu Christo, cui debetur benedictio, honor, gloria et potestas in aeternum. Amen.

H O M I L I A VII.

Et factum est in diebus illis, uenit Iesus à Nazareth Galilee, et baptizatus est ab Ioanne in Iordane. Et confestim cum ascenderet ex aqua, uidit diffundi caelos, et spiritum quasi columbam descendentem super illum. Et uox de caelis facta est: Tu es filius meus, dilectus ille, in quo mihi bene complacitum est.